

Palmira i l'efecte crisàlide

GI SELA POU

Il·lustracions de Francesc Rovira

Palmira i l'efecte crisàlide

Gisela Pou

Palmira i l'efecte crisàlide

edebé

© Text: Gisela Pou, 2019

© Il·lustracions: Francesc Rovira, 2019

© Ed. Cat.: Edebé, 2019

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura infantil: Elena Valencia

Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, febrer 2019

ISBN: 978-84-683-4094-4

Dipòsit legal: B. 27939-2018

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

«Aleshores no ho sabia, però el meu destí estava escrit en aquell minúscul tros de paper. El nom d'un país va obrir la porta i vaig sentir les veus dels qui ho havien perdut tot.»

1

Desastre de treball!

La veu del Climent ressona per la classe com si fos un follet entremaliat que salta d'una paret a l'altra. Des de sempre, les veus agafen forma dins del meu cap i no tan sols les sento, sinó que les veig. La veu del papa són les flors blanques de la magnòlia que té al *garden*; la de la mama, insistent i ferma, un castell dalt de tot d'una muntanya; i quan em parla la Viena, la meva germana, veig una ona gegant que se'm tira al damunt decidida a ofegar-me.

El Climent, el profe de socials, amb un somriure als llavis, va i ens etziba:

—He posat el nom de vint països en aquesta capsa. Us en tocarà un a l'atzar i la

vostra feina serà buscar informació, investigar i treballar allò que us interessi del país en qüestió. Jo mateix faré un seguiment exhaustiu de la vostra feina i, un cop ho hàgiu enllestit, ho exposareu a classe.

Una idea tan estúpida només la pot tenir el Climent, un paio alt com un sant Pau, amb nas de patata i cabells negres, llargs i rinxolats que es tira enrere amb un turbant de coloraines. Ningú es queixa, a tots els sembla una idea superxula, i jo em mossego la llengua per evitar dir que el Climent té un morro que se'l trepitja. Quan ell diu *investigar*, significa: «Feu el que us doni la gana». Mai he gosat dir-ho a ningú, però enyoro les classes de la Casilda, aquella dona minúscula que ens mirava amb cara de gos i parlava amb passió de les civilitzacions antigues.

El Climent es planta davant meu i sacseja la capsa. Hi enfonso la mà amb la sensació que m'endinso en una cova plena d'escurçons. En trec un paperet, i tardo una mica a desplegar-lo. Mentrestant, la

Frederica i la Greta, les meves millors amigues, salten d'alegria. Jo estrenyo el paperet al palmell, intueixo que la paraula que hi ha escrita m'obligarà a mirar el món des d'una altra perspectiva.

—Palmira, quin país tens? —pregunta la Frederica, que em fita amb els seus ulls verds plens de curiositat.

La Frederica és dolça, tímida i hipersensible, no parla per no ofendre i, quan ho fa, la veu és una coca farcida de cabell d'àngel.

No té cap sentit esperar més. Desplego el paper a poc a poc i hi llegeixo el nom d'un país que està a punt de desaparèixer.

—Síria —dic amb un fil de veu.

La Greta i la Frederica em miren amb posat seriós, talment com si em donessin el condol.

****

A la Frederica li ha tocat Noruega i a la Greta, Itàlia. Quan pregunten al Sergi Camps quin

país té, ens mira a totes tres amb aquell posat de «jo-ho-sé-tot, jo-soc-el-millor» i es nega a respondre'ns. La Greta li salta al damunt per arrabassar-li el paper, però el Camps, àgil com una serp, se'l posa a la boca i se l'empassa com si fos un bombó de xocolata.

—Ho sabreu quan arribi el moment! —exclama el Camps mentre alça les celles, i toca el dos amb aire de misteri.

El Sergi Camps i jo vivim davant per davant del replà de l'escala i fins fa un parell d'anys érem amics inseparables, però aquesta amistat que crèiem eterna va quedar feta miques i vam passar de ser grans amics a ser enemics i rivals. Per dir-ho ras i curt: no ens podem ni veure. Ni ell a mi, ni jo a ell.

Aconseguir ser millor que el Camps, més que un repte, és una necessitat. Cada vegada que em guanya en alguna cosa, em surt urticària. La mare no para de repetir que la nostra rivalitat no pot acabar bé. Ja

se sap que les mares són pesades i la meva, que és advocada, està convençuda que les paraules són les millors armes. El papa és més tranquil i acostuma a deixar-me fer, però amb això del Camps està d'acord amb la mama. He de dir que, per la meva banda, m'he proposat fer les paus un munt de vegades. M'empasso l'amor propi, m'hi apropo decidida a treure la bandereta blanca i tornar a començar, però de sobte apareix una força que m'empeny a competir amb ell.

—Palmira, palmera, palmereta! —canta el Camps a cor que vols.

Jo faig veure que em rellisca, que fins i tot em fa gràcia; però darrere del meu somriure s'hi amaguen unes immenses ganes d'escanyar-lo.

Sempre he odiat el meu nom. No puc entendre que els papes em possessin nom de iaia! Ells es justifiquen dient que van batejar les seves filles els noms de les ciutats més boniques del món: Viena i Palmira.

La meva germana, quan em queixo d'un nom tan especial, em diu que hauria pogut ser pitjor si s'haguessin enamorat de Palència, Pontevedra o Pamplona.

****

Avui el Camps ha deixat de ser la meva màxima preocupació i ara el treball sobre Síria és el meu problema més gran. Hi dono voltes i més voltes, les hores passen i no aconsegueixo aclarir de quina manera he d'enfocar la feina. Síria és un país en guerra des de fa anys. Plouen bombes, les ciutats estan en runes i la gent en fuig, i jo, des de casa, miro la tele i soc testimoni del drama mentre se m'encongeix l'estómac. Però, com que no hi puc fer res, l'endemà ja no hi penso.

He escrit una llista de mil maneres diferents d'enfocar la feina i en totes hi sortia la paraula *guerra*:

- Com era Síria abans de la guerra?
- Per quines causes va començar la guerra?
- De quina manera viuen els nens de Síria la guerra?
- Per quina raó no s'acaba la guerra?

Rellegeixo, però cap de les preguntes em fa el pes. Voldria que els meus companys tinguessin una experiència única i, sobretot, vull que el Sergi Camps es quedi amb la boca oberta i s'empassi la cançoneta dels nassos!